

den Tre at htre ved Sagens første Behandling, og hvor han vil finde ret gode Data til Dplysning om forskjellige af de Spørgsmaal, som han nu bragte frem. Jeg skal endvidere henvise til, at under den offentlige Debat, som dette Spørgsmaal gjentagne Gange har givet Anledning til, er det blevet erklæret for en afgjort Sag, at den fuldstændige Bebyggelse af det hele Terrain, som ligger imellem Demarcationslinien og Boldgadens Fod, neppe vilde kunne foregaae i et Tidsrum af mindre end 75 Aar og efter al Sandsynlighed vilde medtage 100 Aar. Derfor har Udvalget anseet det for at være overflødigt at give saadanne Dplysninger i Betænkningen og dobbelt overflødigt, forbi Udvalgets hele Tanke om Salg til Communen netop maatte frigjøre os fra det meget indviklede, vanskelige, ja uoverkommelige Arbejde at gjenneingaae de forskjellige Planer, som i stor Overflødighed ere blevne os forelagte. Som sagt, disse Dplysninger havde det ærede Medlem meget let kunnet staae sig uden Stadsconducteurens Hjælp, men naar han vilde gaae til Stadsconducteuren, burde han dog sørge for, at han ikke forvekslede og sammenblandede høist forskjellige Ting. Det ærede Medlem sagde ikke een, men mange Gange, at de private Grunde indenfor Demarcationslinien ere „kun 40 Tdr. Land“, og derpaa var hans hele Beregning støttet; men det er en stor Feiltagelse; Communen eier indenfor Demarcationslinien 40 Tdr. Land, men de private Grunde udgjøre over 100 Tdr. Land. Dersom det ærede Medlem vil see paa det store Actstykke, som er blevet os meddeelt idag, og som jeg derfor ikke har været saa heldig som det ærede Medlem at kunne „grundig gjenneingaae“, vil han finde, at det Pag. 10 angiver det totale Areal af private Grunde til 1,479,796 Quadratalen. Da der nu gaaer 14,000 Quadratalen paa 1 Tønde Land, vil det ærede Medlem ved en simpel Division kunne see, at ogsaa dette tilstrækkeligt viser, at de private Grunde ere over 100 Tdr. Land. Naar nu det ærede Medlem har været

saa uheldig med at afbenytte de Dplysninger, som han har forskaffet sig, saa vil det ogsaa sees, at den Beregning, han derpaa har støttet, ikke kan have stor Værdi og ikke kan afgive nogen rigtig Maalestok for os ved Behandlingen af hele Spørgsmaalet. Det lader ogsaa til, at det ærede Medlem svæver i stor Bifarelse med Hensyn til lignende Foretagender, som tidligere ere stete fra Statens Side. Jeg føler mig navnlig overbeviist om, at den Skildring, han har givet af Statskassens Forhold ligeoverfor Gammelholm, er meget uheldig. Det ærede Medlem sagde, at man var rimeligviis ikke engang kommen saavidt, at man havde faaet dækket de positive Udgifter, som man havde maattet foretage sig paa Gammelholm for at sælge Grundene. Nu er det jo saa heldigt, at vi her i Thinget tælle et Medlem, der tillige har været Formand i vort Udvalg, og som i sin tidligere Egenstaaelse af Finantsminister har indledet Salget af Gammelholm, saa at han vistnok har fulgt det med megen Interesse og derfor vil være istand til at give autentiske Dplysninger om, hvorledes det forholder sig; jeg er temmelig sikker paa, at hans Svar vil komme til at blive ligesaa afvisende, som mit maa være det med Hensyn til de 40 Tdr. Land, hvorpaa det ærede Medlem opførte sin Beregning. Dette er ganske vist saa store Misforstaaelser fra det ærede Medlems Side, at, hvilke Feil vi end i Udvalget maatte have begaaet, synke de ned til noget Ubethydligt i Sammenligning dermed. Det ærede Medlem har optastet et Spørgsmaal angaaende den Maade, hvorpaa Erstatningsvederlaget skal beregnes. Jeg har ingen Bemyndigelse til paa Udvalgets Vegne at besvare det, og det var mig heller ikke muligt ret at følge det ærede Medlems Forespørgsel. Jeg skal imidlertid gjenneemlæse hans Foredrag i Tidenden, og hvis der virkelig skulde være en saadan Uklarhed, som han antog, skal der blive draget Omhu for, at det bliver rettet. Men hvis jeg ikke tager meget fejl, berøer det ærede Medlems Dpfattelse paa en Misforstaa-